

Sygn. akt VI P 79/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2020 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący sędzia Maria Sałacińska

Protokolant protokolant sądowy Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o diety z tytułu podróży służbowych

1. zasądza od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda K. S. kwotę 216,83 zł (dwieście szesnaście złotych 83/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty tytułem diet z tytułu podróży służbowych;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od powoda K. S. na rzecz pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie kwotę 20,79 zł (dwadzieścia złotych 79/100) tytułem kosztów procesu;
5. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa pozostałe nieuiszczone przez żadną ze stron koszty procesu;
6. nadaje wyrokowi w punkcie 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt VI P 79/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 stycznia 2014 roku (data na kopercie) powód K. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwot: 24.000 zł tytułem dopłaty do niewłaściwie naliczonej należności z tytułu podróży służbowej tzw. diet oraz kwoty 24.000 zł tytułem tzw. ryczału za noclegi w podróżach służbowych za okres od 27 lipca 2011 roku do 28 grudnia 2013 roku oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że należności z tytułu podróży służbowych powinien otrzymywać na podstawie Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługującej pracownikowi zatrudnionemu w państwowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, w zakresie rozliczania podróży służbowych, który nie był stosowany u

pozwanej. Jednocześnie powód dodał, że w pozwanej funkcjonował regulamin wynagradzania, jednak kwoty diet i ryczałtów wynikające z przepisów rozporządzenia przewyższają kwotę zaproponowaną w tym regulaminie.

(pozew – k. 1 – 2)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana wskazała, że powód był jej pracownikiem tylko do 31 sierpnia 2011 roku, ponieważ na podstawie umowy zbycia zorganizowanej części przedsiębiorstwa od 1 września 2011 roku jego pracodawcą była już inna spółka, która zawierała z nim także umowę o pracę na kolejny okres. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w zakresie roszczenia dotyczącego należności za podróże służbowe po 1 września 2011 roku wskazując, że nie jest odpowiedzialna za zobowiązania wobec powoda. Natomiast odnośnie okresu do 31 sierpnia 2011 roku pozwana wskazała, że powód odbył w tym czasie jedną podróż służbową i otrzymał za nią wynagrodzenie za diety i ryczałty na podstawie przepisów regulaminu wynagradzania obowiązującego w pozwanej spółce.

(odpowiedź na pozew – k. 12 – 17)

Pismem procesowym z dnia 5 stycznia 2017 roku powód cofnął pozew w zakresie roszczenia dotyczącego kwoty 24.000 zł z tytułu ryczałtu za noclegi u pozwanej w okresie od 27 lipca 2011 roku do 28 grudnia 2013 roku. Pozwana pismem procesowym z dnia 27 stycznia 2017 roku wyraziła zgodę na cofnięcie pozwu w tym zakresie.

Postanowieniem z dnia 20 października 2017 roku Sąd umorzył postępowanie w zakresie roszczenia powoda o zasądzenie kwoty 24.000,00 zł tytułem ryczałtu za noclegi w podróżach służbowych w okresie od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia 28 grudnia 2013 roku.

(pismo procesowe z dnia 05.01.2017r. - k. 518, pismo procesowe z dnia 27.01.2017r. - k. 532, postanowienie z dnia 20.10.2017r. - k. 562)

Pismem procesowym z dnia 17 października 2018 roku powód sprecyzował, że tytułem diet wnosi o zasądzenie na jego rzecz kwoty 6.487,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty.

(pismo procesowe z dnia 17.10.2018r. - k. 583)

Pismem procesowym z dnia 1 czerwca 2020 roku powód ostatecznie sprecyzował powództwo, wnosząc o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki kwotę 12.969,06 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia modyfikacji powództwa do dnia zapłaty.

(pismo procesowe z dnia 01.06.2020r. - k. 735)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. S. był zatrudniony w pozwanej spółce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 27 kwietnia 2011 roku do dnia 26 lipca 2011 roku, a następnie na podstawie umowy o pracę na czas określony od dnia 27 lipca 2011 roku do dnia 26 lipca 2013 roku.

Pismem z dnia 6 lipca 2011 roku powód został powiadomiony przez pozwaną spółkę, że z dniem 31 sierpnia 2011 roku planowane jest zbycie przedsiębiorstwa (zorganizowanej części przedsiębiorstwa), tj. działu spedycyjno – (...) sp. z o.o. na rzecz spółki (...) sp. z o.o., a tym samym dojdzie do przejścia części zakładu pracy na spółkę (...) sp. z o.o. Powód został poinformowany w tym piśmie, że tym samym jako pracownik tego działu również stanie się on pracownikiem (...) sp. z o.o. Powód został poinformowany, że nowa spółka przejmie wszystkie prawa i obowiązki pracodawcy powoda z dniem 1 września 2011 roku.

Z dniem 31 sierpnia 2011 roku doszło do zawarcia umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa należącego do pozwanej spółki (...) sp. z o.o. na rzecz spółki (...) sp. z o.o. Spółka (...) sp. z o.o. nabyła od pozwanej wchodzący w jej skład (...), stanowiący wyodrębniony finansowo, organizacyjnie i funkcjonalnie zespół

składników materialnych i niematerialnych zdolny do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie spedycji i transportu towarów. Zgodnie z § 9 umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa strony ustaliły, że nabycie przedsiębiorstwa stanowi przejście zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ Kodeksu pracy, a tym samym kupujący w dniu zawarcia umowy wstąpi w miejsce sprzedającego w stosunki pracy z pracownikami, którzy świadczyli dla sprzedającego pracę związaną z prowadzeniem przedsiębiorstwa. Wykaz pracowników świadczących pracę w przedsiębiorstwie został dołączony do umowy, obejmował on 98 pracowników, w tym powoda (pod nr 50 w tabeli (...)). Przedmiot umowy został wydany nabywcy dnia 1 września 2011 roku.

Uchwałą nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z dnia 23 stycznia 2013 roku spółka (...) sp. z o.o. została przekształcona w spółkę (...) sp. z o.o. S. K. A.

Kolejną umowę o pracę na czas określony od dnia 27 lipca 2013 roku do 26 lipca 2021 roku powód zawarł już z (...) sp. z o.o. S. K. A. Powód był u obu pracodawców zatrudniony na pełen etat, na stanowisku kierowcy międzynarodowego. Stosunek pracy między powodem, a spółką (...) sp. z o.o. S. K. A. ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem z dniem 28 grudnia 2013 roku.

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda otrzymywane podczas jego zatrudnienia w pozwanej spółce (...) sp. z o.o. wynosiło 1.500,00 zł brutto.

(dowód: umowa o pracę na okres próbny – k. B-1 a/o powoda, umowa o pracę na czas określony z dnia 27.07.2011r. - k. 4, umowa o pracę na czas określony z dnia 27.07.2013r. - k. 5 – 6, wypowiedzenie umowy o pracę – k. 7, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 18, pismo z dnia 06.07.2011r. - k. B-10 a/o powoda, odpis pełny KRS – k. 460 – 463, zawiadomienie o przekształceniu – k. B-20 a/o powoda, umowa sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa z załącznikami – k. 496 – 504 verte, protokół wydania zorganizowanej części przedsiębiorstwa z załącznikiem – k. 506 – 509)

W pozwanej spółce (...) sp. z o.o. obowiązywał Regulamin wynagradzania pracowników, zgodnie z którym pracownikowi przysługuje poza wynagrodzeniem za pracę i wymienionymi dodatkami również inne świadczenia związane z pracą, w tym zwrot kosztów delegacji służbowych (§12 regulaminu wynagradzania).

Zgodnie z uchwałą Zarządu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. z dnia 30 kwietnia 2011 roku zatwierdzono i wprowadzono jako obowiązujące stawki diet należnych kierowcom zatrudnionym w spółce i wykonującym trasy międzynarodowe. Stawki według uchwały kształtowały się następująco: Austria – 33 Euro, Belgia – 42 Euro, Czechy – 33 Euro, Dania – 33 Euro, Estonia – 33 Euro, Francja – 42 Euro, Hiszpania – 42 Euro, Holandia – 42 Euro, Litwa – 33 Euro, Luksemburg – 42 Euro, Łotwa – 33 Euro, Niemcy – 33 Euro, Polska – 23 Euro, Portugalia - 42 Euro, Słowacja – 33 Euro, Słowenia – 33 Euro, Szwajcaria – 42 Euro, Węgry – 33 Euro, Wielka Brytania – 42 Euro, W. – 42 Euro.

Uchwała co do kwot była publicznie wywieszona w siedzibie pozwanej na tablicy ogłoszeń, powód miał możliwość zapoznać się z nią.

(dowód: Regulamin wynagradzania pracowników – k. 32-34, uchwała z dnia 31 grudnia 2010 roku – k. 37, uchwała z dnia 30 kwietnia 2011 roku – k. 38, zeznania świadka J. P. – protokół rozprawy z dnia 06.11.2015r. od 00:10:34 do 00:33:04, aneksy do regulaminu wynagradzania – k. 30 – 31 i 36)

Oświadczeniem z dnia 27 kwietnia 2011 roku powód potwierdził, że zapoznał się z regulaminem pracy i zobowiązuje się przestrzegać zasad w nim zawartych. Z kolei w treści aneksu podpisanego przez powoda tego samego dnia wskazano rozliczne informacje dotyczące zasad pracy kierowców wykonujących przewozy frachtowe, a także zasad ich rozliczania. Jednocześnie w treści tego aneksu strony uzgodniły, że we wszelkich sprawach nieuregulowanych mają zastosowanie regulaminy wewnętrzne, Kodeks pracy i przepisy wykonawcze oraz ustawa o czasie pracy kierowcy.

(dowód: oświadczenie z dnia 27.04.2011r. - k. B-6 a/o powoda, aneks z dnia 27.04.2011r. - k. B-2 a/o powoda)

Powód w rzeczywistości otrzymywał 42,00 euro diety za każdy dzień podróży służbowej zagranicznej oraz 23,00 zł za podróż krajową. Powód podróżował do (...), S., a także do(...). Takie diety powód w rzeczywistości miał wypłacone przez pozwaną w związku z odbywaniem podróży służbowych. Powód otrzymywał też zaliczki na podróże zagraniczne, z tych zaliczek pokrywał koszty parkingu, płacił za pobyt na stacji benzynowej.

(dowód: zeznania świadka M. K. – k. 168 – 169, zeznania powoda K. S. – k. 182 – 184 oraz protokół rozprawy z dnia 25.05.2016r. od 00:05:28 do 00:15:58 oraz protokół rozprawy z dnia 26.04.2017r. od 00:22:13 do 00:30:07, zeznania świadka B. K. – k. 382 – 384, zeznania świadka K. M. – k. 421 – 421 verte, zeznania świadka J. P. – protokół rozprawy z dnia 06.11.2015r. od 00:10:34 do 00:33:04)

W okresie od 11 lipca 2011 roku do 12 sierpnia 2011 roku powód odbywał podróż służbową z Polski do Francji i z powrotem. Podczas tej podróży służbowej nabył prawo do diet za 3 doby podróży krajowej i za 29 i 1/3 doby podróży zagranicznej. Pozwana (...) sp. z o.o. wypłaciła powodowi z tego tytułu kwotę 69,00 zł za podróże krajowe (po 23,00 zł za dobę) oraz 5.113,91 zł, czyli równowartość kwoty w euro przeliczanej według kursu 4,1509 zł za 1,00 euro, za podróże zagraniczne (po 42,00 euro za dobę). Z tytułu tej podróży służbowej pozostało do wypłaty dla powoda 216,83 zł, przy wyliczeniu diety według regulaminu wynagradzania obowiązującego u pracodawcy.

Dnia 17 sierpnia 2011 roku powód rozpoczął kolejną podróż służbową, którą zakończył dnia 15 września 2011 roku, również była to podróż do Francji. W trakcie tej podróży powód nabył prawo do diet za 2,5 doby podróży krajowej i 27 dób podróży zagranicznej. Powodowi została z tytułu tej podróży wypłacona kwota 57,50 zł za podróże krajowe (po 23,00 zł za dobę) oraz 4.974,97 zł, czyli równowartość kwoty w euro, przeliczanej według kursu 4,3871 zł za 1,00 euro, za podróże zagraniczne (po 42,00 euro za dobę).

(dowód: rozliczenie podróży służbowej – k. 27 – 28 i k. 659, opinia główna biegłego z zakresu księgowości – k. 627 – 633, opinia uzupełniająca biegłego z zakresu księgowości – k. 689 – 707)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na zeznaniach świadków i powoda, różnie jednak oceniając ich wiarygodność.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka M. K., opierając się na nich w zakresie, w jakim świadek zeznał, że powód otrzymywał za podróże służbowe diety w wysokości 23,00 zł za podróż krajową oraz 42,00 euro za podróż zagraniczną. Znajduje to bowiem potwierdzenie w dokumentacji rozliczenia podróży zagranicznych przedłożonej na k. 27 – 28 akt sprawy, w tym w treści rozliczenia takiej podróży z k. 27 akt sprawy, które zostało podpisane własnoręcznie przez powoda, czym powód także potwierdził otrzymanie takich kwot. Z tych samych powodów Sąd dał wiarę zeznaniom świadków B. K. i K. M., którzy potwierdzili wysokość diety za podróże zagraniczne. Z kolei świadek J. P., którego zeznaniom Sąd także dał wiarę, zeznał, że wszelkie kwoty wypłacane dodatkowo są komunikowane na tablicy ogłoszeń.

Co do zeznań wskazanych wyżej świadków Sąd nie oparł się na nich co do kwestii noclegów powoda w kabinie samochodu i rozliczania ryczałtów za noclegi, powództwo w tym zakresie zostało bowiem cofnięte, a postępowanie umorzone.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda w zakresie, w jakim twierdzi on, że nie był zapoznawany z regulaminem wynagradzania, Sąd miał bowiem na uwadze, że z treści podpisanego przez powoda dnia 27 kwietnia 2011 roku aneksu do umowy o pracę wynika, że zgodził się on, że w zakresie nieuregulowanym w tym aneksie, a dotyczącym rozliczenia z przewozu frachtowego, zastosowanie znajdą przepisy wewnętrzne pracodawcy. W ocenie Sądu powód powinien więc zapoznać się z tymi przepisami, w tym regulaminem wynagradzania, skoro podpisał aneks o takiej treści. Ponadto jeśli chodzi o uchwałę w sprawie wysokości diety, z zeznań świadka J. P. wynika, że była ona wywieszona na tablicy

ogłoszeń, w miejscu ogólnodostępnym dla wszystkich pracowników, w tym powoda. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że jak wynika z zeznań samego powoda, wiedział on, że przysługuje mu od pozwanej spółki dieta na podróż zagraniczną w wysokości 42 euro, wobec czego nawet przy przyjęciu, że powód nie zapoznał się z regulaminem wynagradzania, czy z treścią uchwały zarządu spółki, to i tak miał on przekazaną wiedzę o wysokości diety za podróż zagraniczną. Sąd jednocześnie uznał za wiarygodne zeznania powoda co do faktu, że otrzymywał dietę za podróże zagraniczne w wysokości 42,00 euro za dobę, niezależnie od kraju, do jakiego się udawał, jest to zgodne z zeznaniami pozostałych świadków, a także znajduje potwierdzenie w dokumentacji z k. 27 – 28 akt sprawy. Nie są zaś dla Sądu wiarygodne zeznania powoda w zakresie, w jakim twierdzi on, że pracodawca się nie zmienił po przejściu firmy, Sąd miał bowiem na uwadze, że powód został zapoznany z pismem z dnia 6 lipca 2011 roku powiadamiającym o zbyciu przedsiębiorstwa, a z dokumentów przedłożonych do akt sprawy wynika, że doszło do zmiany pracodawcy. Jednocześnie w swoich zeznaniach powód przyznał, że przejście firmy zaistniało. Należy też zauważyć, że sam fakt, że pozostali pracownicy i jego przełożony nadal byli ci sami, nie może jeszcze jednoznacznie przemawiać przeciwko przejściu przedsiębiorstwa, tym bardziej, że takie przejście znajduje potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, wskazanym wyżej.

Sąd jednocześnie nie oparł się na zeznaniach powoda w zakresie odnoszącym się do kwestii ryczałtów za noclegi, w tym zakresie powód cofnął bowiem pozew, a postępowanie zostało umorzone.

Sąd oparł się również na wnioskach zawartych w opinii głównej i opinii uzupełniającej biegłego z zakresu księgowości. Biegły logicznie uargumentował swoje wnioski, przedstawiając tok rozumowania. Nadto Sąd miał na uwadze, że co do wariantu I, na którym Sąd się oparł z przyczyn podanych niżej w uzasadnieniu prawnym, strony nie wnosiły zastrzeżeń merytorycznych, w szczególności co do sposobu obliczeń i ich wyniku.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było, wobec cofnięcia pozwu i umorzenia postępowania w zakresie roszczenia o ryczałty za noclegi, roszczenie powoda o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki odpowiedniej kwoty tytułem diet za podróże służbowe.

W pierwszej kolejności należało rozstrzygnąć kwestie legitymacji biernej w niniejszej sprawie. Z ustaleń Sądu wynika bowiem, że pozwana spółka zawarła ze spółką (...) sp. z o.o. w dniu 31 sierpnia 2011 roku umowę sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa należącego do pozwanej spółki, na mocy której doszło do zbycia przez pozwaną spółkę wchodzącego w jej skład (...), stanowiącego wyodrębniony finansowo, organizacyjnie i funkcjonalnie zespół składników materialnych i niematerialnych zdolny do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie spedycji i transportu towarów.

Wobec powyższego należy zauważyć, że zgodnie z art. 23¹ § 1 i 2 KP w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5; za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy, powstałe przed przejściem części zakładu pracy na innego pracodawcę dotychczasowy i nowy pracodawca odpowiadają solidarnie. Z podanych regulacji wynika, że w razie uznania, że między pozwaną spółką a spółką (...) sp. z o.o. doszło do przejścia części zakładu pracy, to od dnia 1 września 2011 roku nowym i jedynym pracodawcą powoda stała się spółka (...) sp. z o.o., a jednocześnie pozwana spółka (...) sp. z o.o. może ponosić odpowiedzialność jedynie za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy łączącego ją z powodem, powstałe do dnia 1 września 2011 roku.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie doszło do przejścia części zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ § 1 i 2 KP pomiędzy pozwaną spółką, a spółką (...) sp. z o.o. Sąd miał bowiem na uwadze, że z treści umowy zawartej między spółkami wynika wyraźnie, że pozwana spółka wyodrębniła ze swojego przedsiębiorstwa zorganizowaną część zajmującą się wyłącznie transportem i spedycją. Jednocześnie z treści umowy wynika, że pozwana oprócz kwestii transportowych zajmowała się także działalnością w zakresie wynajmu nieruchomości i logistyki. Wobec tego

przekazanie Pionu (...) nie oznaczało przekazania całego przedsiębiorstwa na rzecz drugiej spółki, dalej w ramach pozwanej pozostawały bowiem składniki materialne i niematerialne potrzebne do prowadzenia działalności w zakresie wynajmu nieruchomości i logistyki. Niewątpliwie w pozwanej spółce po zawarciu umowy z dnia 31 sierpnia 2011 roku pozostawali również pracownicy potrzebni do jej obsługi w zakresie wynajmu nieruchomości i logistyki. To z kolei oznacza, że nie doszło do przejścia całego zakładu pracy na rzecz spółki (...) sp. z o.o., ale przeszła na nią jedynie część zakładu pracy, zajmująca się sprawami transportu i spedycji.

Sąd miał na uwadze, że w toku postępowania powód kwestionował przejście części zakładu pracy na inną spółkę, argumentując, że nadal pracował z tymi samymi osobami. Nie jest to jednak argument przekonujący i przemawiający przeciwko przejściu części zakładu pracy. Sąd miał bowiem na uwadze, że z przedsiębiorstwa pozwanej spółki została wydzielona zorganizowana część zajmująca się sprawami transportu i spedycji. Wraz z nią zostali przekazani pracownicy zajmujący się tym działem w pozwanej spółce, w liczbie 98, w tym sam powód. Oznacza to więc, że doszło do przekazania całej zorganizowanej części zakładu pracy, w której pracował powód. Z pozoru więc dla powoda nic się nie zmieniło, ponieważ nadal pracował z tymi samymi kierowcami, z tymi samymi spedytorami, czy osobami z administracji. Jednak należy zauważyć, że wszyscy ci pracownicy, również pracownicy administracyjni, zostali razem przejęci przez nową spółkę, razem bowiem zajmowali się Pionem (...). Sam więc fakt, że powód był nadal rozliczany przez te same osoby, czy nadal te same osoby przekazywały mu polecenia co do tras jego podróży służbowych nie oznacza, że nie doszło do przejścia części zakładu pracy. Spółka (...) sp. z o.o. przejęła bowiem całą zorganizowaną część przedsiębiorstwa w postaci całego Pionu (...) pozwanej spółki.

Ponadto w orzecznictwie słusznie podkreśla się, że ocena, że doszło do przejścia części zakładu pracy na nowego pracodawcę (art. 23¹ KP), zależy od ustalenia, że przejął on w faktyczne władanie część zadania lub zadań, stanowiących placówkę zatrudnienia, a więc w zakresie pozwalającym na wykonywanie obowiązków pracowniczych (wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2017 roku, sygn. akt I PK 153/16). Częścią zakładu pracy w rozumieniu art. 23¹ KP jest taka jego część, która może być potraktowana jako placówka zatrudnienia pracownika, a więc zespół składników umożliwiający wykonywanie w niej pracy (wyrok SN z dnia 29 listopada 2005 roku, sygn. akt II PK 391/04). W niniejszej sprawie niewątpliwie doszło do przeniesienia części zakładu pracy, bowiem cały Pion (...) stanowi zespół składników umożliwiający nowej spółce dalsze wykonywanie pracy w postaci przyjmowania zleceń spedycyjnych i wykonywania ich dzięki zatrudnionym kierowcom i posiadanym zasobom materialnym (samochody). Zespół składników przeniesionych na nową spółkę umożliwił powodowi dalsze wykonywanie jego pracy.

Sąd miał też na uwadze, że powód powoływał się na orzeczenia akcentujące konieczność przejęcia faktycznego władztwa nad składnikami materialnymi przejmowanego zakładu pracy, a nie tylko formalne przejęcie zatrudnianych pracowników. Jednak w niniejszej sprawie, jak to wynika z treści załączonej do akt sprawy umowy z dnia 31 sierpnia 2011 roku, doszło do przejęcia oprócz samych pracowników, również wartości materialnych i niematerialnych związanych z całym Pionem (...). Nowa spółka prowadziła dalej działalność w zakresie spedycji z wykorzystaniem składników majątkowych pozwanej spółki, które zostały przez nią faktycznie przejęte we władanie na mocy wskazanej umowy.

Reasumując, Sąd uznał, że w niniejszej sprawie doszło do przejścia części zakładu pracy pozwanej spółki na (...) sp. z o.o. w rozumieniu art. 23¹ § 1 i 2 KP.

Wobec powyższego Sąd uznał, że w niniejszej sprawie pozwana spółka może odpowiadać jedynie za zobowiązania wynikające ze stosunku pracy powoda powstałe do dnia 31 sierpnia 2011 roku, zgodnie z regulacją z art. 23¹ § 2 KP. Odpowiedzialność ta jest solidarna z nowym pracodawcą, co oznacza, że powód może dochodzić całej kwoty roszczenia od pozwanej spółki.

W tym miejscu należy więc przejść do oceny zasadności roszczenia powoda o diety za podróże służbowe należne za okres od 27 lipca 2011 roku do 31 sierpnia 2011 roku. Przed przystąpieniem do analizy prawnej należy przytoczyć treść art. 77⁵ KP. Zgodnie z jego § 1 pracownikowi wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe

poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. W § 2 zawarta jest delegacja ustawowa do wydania rozporządzenia regulującego wysokość należności z tytułu krajowych i zagranicznych podróży służbowych dla pracownika zatrudnionego w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej; rozporządzenie to powinno w szczególności określać wysokość diet, z uwzględnieniem czasu trwania podróży, a w przypadku podróży poza granicami kraju - walutę, w jakiej będzie ustalana dieta i limit na nocleg w poszczególnych państwach, a także warunki zwrotu kosztów przejazdów, noclegów i innych wydatków. Stosownie do § 3 warunki wypłacania należności z tytułu podróży służbowej pracownikowi zatrudnionemu u innego pracodawcy niż wymieniony w § 2 określa się w układzie zbiorowym pracy lub w regulaminie wynagradzania albo w umowie o pracę, jeżeli pracodawca nie jest objęty układem zbiorowym pracy lub nie jest obowiązany do ustalenia regulaminu wynagradzania. Zgodnie z przepisem art. 77⁵ § 4 KP postanowienia układu zbiorowego pracy, regulaminu wynagradzania lub umowy o pracę nie mogą ustalać diety za dobę podróży służbowej na obszarze kraju lub poza granicami kraju w wysokości niższej niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju określona dla pracownika zatrudnionego w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej. Z kolei w myśl art. 77⁵ § 5 KP w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3, pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2.

W pierwszej kolejności wskazać należy na uchwałę składu siedmiu sędziów z 19 listopada 2008 r., II PZP 11/08 (OSNP 2009/13-14/166, z glosą M. Rycak, Gdańskie Studia Prawnicze – Przegląd Orzecznictwa 2010, nr 1, poz. 15), gdzie przyjęto, że kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na obszarze określonym w umowie jako miejsce świadczenia pracy nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 KP. Po wydaniu tej uchwały doszło jednak do nowelizacji ustawy o czasie pracy kierowców, dokonanej ustawą z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 43, poz. 246), która weszła w życie 3 kwietnia 2010 r. W nowelizacji tej wprowadzono nową definicję podróży służbowej kierowcy, traktowanej jako każde zadanie służbowe polegające na wykonywaniu na polecenie pracodawcy: a) przewozu drogowego poza siedzibę pracodawcy lub b) wyjazdu poza siedzibę pracodawcy, w celu wykonania przewozu drogowego (art. 2 pkt 7 ustawy o czasie pracy kierowców). Jednocześnie ustawodawca nie uregulował – odpowiednio do rodzaju pracy wykonywanej przez kierowców – zasad rozliczania kosztów ponoszonych przez nich w czasie długotrwałych podróży, lecz wprowadził do systemu prawa art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym kierowcy w podróży służbowej miały przysługiwać należności na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem tego zadania służbowego ustalane na zasadach określonych w art. 77⁵ § 3-5 KP, czyli na zasadach dotyczących pracowników odbywających incydentalne podróże służbowe, a nie znajdujących się w permanentnej podróży służbowej. Na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15 (Dz. U. z 2016 r., poz. 2206) doszło do zmiany stanu prawnego. W wyroku tym przyjęto, że art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 2, 3 i 5 KP w związku z § 9 ust. 1, 2 i 4 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju – w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do kierowców wykonujących przewozy w transporcie międzynarodowym – jest niezgodny z art. 2 Konstytucji RP. Powyższe w ocenie Sądu oznacza jednoznacznie, że pracownikowi podmiotu prywatnego na podstawie rozporządzenia odnoszącego się do pracowników sfery budżetowej nie przysługują tam określone diety (należności).

Kluczowym zagadnieniem jest kwestia, czy po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 roku istnieją regulacje prawne przyznające kierowcy w transporcie międzynarodowym prawo do uzyskania kompensaty kosztów związanych z podróżą służbową.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2017 r. (II PK 409/15), konsekwencją wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15, jest utrata aktualności uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II PZP 1/14 (OSNP 2014 Nr 12, poz. 164) w zakresie, w jakim wskazywała ona, że postanowienia

zakładowych przepisów prawa pracy regulujących kwestię świadczeń należnych kierowcom zatrudnionym w transporcie międzynarodowym z tytułu podróży służbowych nie mogą przewidywać świadczeń w wysokości niższej niż przewidziane w aktach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ KP.

Ustalono także, że pracodawcy spoza sfery budżetowej mogą ustalać we własnym zakresie warunki wypłacania pracownikom należności z tytułu podróży służbowej. Pracodawcy uprawnieni są do odmiennego regulowania w aktach prawa wewnątrzzakładowego, a także w umowie o pracę należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową - zarówno w sposób korzystniejszy, jak i mniej korzystny dla pracownika w porównaniu ze stawką przewidzianą w aktach wykonawczych wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 KP. Postanowienia prawa wewnętrznego lub umowy o pracę nie mogą jedynie ustalać diety za dobę podróży na obszarze kraju jak i poza jego granicami na poziomie niższym niż dieta z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju, określona dla pracownika sfery budżetowej w przywołanym rozporządzeniu (zob. wyroki z dnia 13 sierpnia 2015 r., II PK 241/14, OSNP 2017/7/80; z dnia 14 lutego 2017 r., I PK 77/16, LEX nr 2258054; z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15, LEX nr 2241391; z dnia 9 marca 2017 r., I PK 309/15, LEX nr 2238705; z dnia 30 marca 2017 r., II PK 16/16, LEX nr 2306363; z dnia 28 marca 2017 r., II PK 28/16, LEX nr 2323651; z dnia 27 kwietnia 2017 r., I PK 90/16, LEX nr 2278298 i z dnia 30 maja 2017 r., II PK 122/16, LEX nr 2312474). Niższe od określonych w stosownym rozporządzeniu mogą być diety za podróż poza granicami kraju, z tym że nie mogą być one niższe od diet z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju ustalonych w rozporządzeniu dotyczącym tych podróży, choć mogą być niższe od diet ustalonych przez ministra właściwego do spraw pracy w rozporządzeniu dotyczącym podróży służbowych poza granicami kraju. Wynika to wyraźnie i jednoznacznie z treści art. 77⁵ § 4 KP (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2007 r. III PK 90/06).

Podsumowując dotychczasowe rozważania wskazać należy, że dopuszczalne jest ustalenie świadczeń z tytułu podróży służbowych w niższej wysokości niż określona w rozporządzeniu wydanym na podstawie delegacji ustawowej. Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 24 listopada 2016 r., K 11/15 nastąpiła zmiana stanu prawnego, jednak nie na tyle, aby zmienić zasadę, zgodnie z którą koszty podróży służbowej pracownika obciążają pracodawcę. Po wyroku Trybunału Konstytucyjnego Sąd Najwyższy stwierdził, że nie stosuje się art. 21 a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców, ale stosuje się art. 77 § 5 KP w przypadku, gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę. Sąd Najwyższy stwierdził, iż przede wszystkim obowiązująca ustawa o czasie pracy kierowców, mając charakter *lex specialis* względem przepisów Kodeksu pracy, zawiera definicję podróży służbowej. Zaś naturalną formułą rekompensat takich podróży jest zwrot kosztów pracownikowi. W tej sytuacji brak regulacji (zasad zwrotu tych kosztów) w ustawie o czasie pracy kierowców obliguje do ich rekompensaty za pomocą powszechnie obowiązujących przepisów prawa pracy, a takim powszechnie obowiązującym źródłem prawa pracy jest regulamin wynagradzania (wyrok SN z dnia 21 lutego 2017 roku, sygn. akt I PK 300/15, wyrok SN z dnia 17 maja 2017 roku, sygn. akt II PK 106/16).

Reasumując w zmienionej sytuacji, to jest po wydaniu przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 24 listopada 2016 roku w sprawie K 11/15 oraz w związku z treścią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2017 roku, sygn. akt III PZP 2/17, strony mogły ustalić wysokość należności za podróż służbową powoda w wysokości niższej niż dla pracowników sfery budżetowej, z zastrzeżeniem art. 77⁵ § 4 KP. Należy nadto wskazać, że gdy pracodawca spoza sfery budżetowej uregulował zagadnienie wypłacania diet w aktach wewnętrznie obowiązujących to nie ma podstaw do sięgania do rozporządzenia, na które powoływał się powód, a które miało zastosowanie do pracowników sfery budżetowej, tj. rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Jak już bowiem podano wyżej należności ustalone przez pracodawcę z tytułu diet za podróż służbową do określonych krajów mogą być niższe niż te ustalone w rozporządzeniach.

Podsumowując powyższe wywody Sąd zważył, że powód może dochodzić od pozwanej spółki tylko roszczenia za okres od 27 lipca 2011 roku do 31 sierpnia 2011 roku i to w dodatku na podstawie przepisów wewnętrznych obowiązujących u pracodawcy, tj. regulaminu wynagradzania pracowników oraz uchwały z dnia 30 kwietnia 2011 roku, dotyczących ustalenia diet za podróże zagraniczne, a nie na podstawie wyżej cytowanych rozporządzeń.

W badanym okresie powód odbywał dwie podróże służbowe: do Francji oraz do Luksemburga. Odnośnie podróży do Francji, która trwała w dniach od(...), powód tylko częściowo za ten okres żądał zapłaty diety. Długość podróży krajowej trwała 3 doby, a zagranicznej 29,33 doby. W tym okresie pozwany powinien wypłacić powodowi kwotę za 3 doby diety w Polsce – 69 euro oraz 1231,86 euro za 29,33 doby diety we Francji, czyli łącznie 5.399,74 zł biorąc pod uwagę kurs euro 4,1509 zł (kurs średni NBP z dnia 12 sierpnia 2011 roku). Pozwany wypłacił powodowi tylko kwotę 5.182,91 zł, czyli należna dla powoda dopłata to 216,83 zł. Sąd miał na uwadze, że niedopłata ta wynika z faktu, że przy rozliczeniu podróży służbowych pozwana przyjmowała kwotę 23,00 zł za podróż krajową. Taką kwotę potwierdzili też świadkowie, taka znajduje się na dokumencie rozliczenia podróży służbowej z k. 27 akt sprawy. Jednak z wewnętrznych regulacji pracodawcy wynika wyraźnie, że kwota diety za podróż po Polsce miała wynosić 23,00 euro, a nie 23,00 zł. Stanowi to znaczną różnicę, biorąc pod uwagę kurs euro przy jego przeliczeniu na złotówki. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że pozwana nie wykazała, aby zmieniała regulamin wynagradzania w tym zakresie i przyznawała za podróż po Polsce kwotę 23,00 zł zamiast 23,00 euro. Wobec tego, opierając się na treści tego regulaminu, Sąd uznał, że należna jest powodowi dieta za krajową podróż służbową w kwocie po 23,00 euro za dobę. Taki wariant znalazł się również w opinii biegłego z zakresu księgowości, na wnioskach której Sąd oparł się w tym przedmiocie. Biegły po dokonaniu odpowiedniego wyliczenia ujawnił niedopłatę w kwocie 216,83 zł i taką też kwotę Sąd uznał za należną na rzecz powoda od pozwanej. Pozwana nie kwestionowała tego wyliczenia, a wręcz w toku postępowania w stanowisku do opinii wskazała, że nie wnosi zastrzeżeń do tak wyliczonego wariantu należnej dopłaty dla powoda.

Natomiast odnośnie podróży trwającej od 17 sierpnia 2011 roku do 31 sierpnia 2011 roku należy wskazać, że na dzień(...)powód znajdował się na terenie Luksemburga. O godzinie 18:25 zakończył pracę, jednak dalej przebywał w podróży służbowej. Za tę podróż powód otrzymał należność w całości za okres trwający do 31 sierpnia 2011 roku. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że sama podróż trwała aż do 15 września 2011 roku, jednak jak już wyżej wskazano pozwana odpowiada jedynie za należności powstałe do dnia 31 sierpnia 2011 roku. Co prawda jak wynika z opinii biegłego (k. 692 akt sprawy) za całą podróż trwającą od 17 sierpnia 2011 roku do 15 września 2011 roku należna powodowi dopłata (różnica pomiędzy należnością wypłaconą, a należną) wynosiła 194,76 zł, ale nie podlega ona zasądzeniu od pozwanej, ponieważ niedopłata przypadała na okres, za który brak jest legitymacji biernej pozwanej spółki.

Reasumując, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej spółki kwotę 216,83 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Mając na względzie powyższe Sąd uwzględnił roszczenie powoda co do kwoty 216,83 zł, w pozostałym zakresie powyżej tej kwoty oddalając powództwo. W przedmiocie odsetek Sąd zważył, że powód mógł ich żądać od daty dużo wcześniejszej, tj. od dnia następnego po 10 lipca 2011 roku i po 10 sierpnia 2011 roku. Powód zażądał ich od daty modyfikacji powództwa, czyli od daty nadania pisma z dnia 1 czerwca 2020 roku, wobec czego Sąd przyznał mu odsetki od wskazanej daty.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 KPC oraz §11 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz. U. z 2013 roku, poz. 490, ze zm.), według jego brzmienia z dnia wniesienia pozwu. Sąd miał na uwadze, że powód wnosił łącznie o zasądzenie na jego rzecz kwoty 48.000,00 zł, ostatecznie zaś wygrał jedynie co do kwoty 216,83 zł, czyli zaledwie w 0,45%, przegrywając spór w 99,55%. Warto bowiem dodać, że powoda należy uznać za stronę przegrywającą w zakresie cofniętego roszczenia co do ryczałtów za nocleg. W tej sytuacji Sąd uznał, że zasadne jest zasądzenie całości kosztów zastępstwa procesowego od powoda na rzecz pozwanej, mając na uwadze treść art. 100 zd.

2 KPC. Koszty te, zgodnie z §11 ust.1 pkt 2 wskazanego wyżej rozporządzenia, wynoszą 1.800,00 zł i taką też kwotę Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej.

Sąd na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazał pobrać od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20,79 zł tytułem części kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa w toku postępowania. Na powyższą kwotę składa się kwota opłaty od pozwu w zakresie roszczeń, co do których powód wygrał obliczona jako 5% kwoty zasądzonej w pkt 1 oraz kwota kosztów sądowych, poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa na zwrot kosztów podróży świadka oraz wynagrodzenia biegłego z jego wydatkami w części, w jakiej powód wygrał w tym postępowaniu ($216,63\text{zł} \times 48.000\text{zł} = 0,45\%$).

Z kolei na podstawie art. 477² § 1 KPC Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w punkcie 1.